

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.

Stane četrletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.

Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—

Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VI.

Dunaj, 11. avgusta 1926.

Št. 32.

Koroški Slovenci in Avtonomija.

Že v Ženevi se je pokazalo, da vidijo vse južnonemške manjšine v rešitvi vprašanja koroških Slovencev po Avstriji oz. koroški vladi ključ do izboljšanja razmer njihovih po vojski nastalih manjšin. V tem jih je še bolj utrdilo ponovno povdaranje merodajnih krogov v Jugoslaviji v tem smislu. To je privedlo zaupnike pol. in gospod. društva Nemcev v Sloveniji do sklepa, obrniti se na koroško vladu s prošnjo, naj da koroškim Slovencem popolno kulturno in šolsko avtonomijo.

Stavili smo sicer nekaj upanja na izboljšanje razmer posebno glede šol, a zraven smo se že bali, da koroški Nemci ne bodo hoteli zapustiti dosedanje prakse in da bodo vse tako prikrili, da se bo iz vsega skuhalo nekaj za neorientirano izvenkoroško javnost lepega, a za nas praktično neporabnega. Že Nemci sami so se bali, da jim ne pojdemo na vsak lim, ki ga nam nastavijo, zato so se že kar v naprej zavarovali, da bi odgovornost za izjalovljenje prošnje Nemcev ne padla na nje in so že 15. jan. t. l. v „Tagespost“ izjavili, da bo krivda za izjalovljenje edino na strani „male iredentistične skupine koroških Slovencev“ in to kljub izjavi lojalnosti dr. Peteka v Ženevi.

Ko nismo vedeli, ali imajo naši Nemci resno voljo ustaviti raznarodovanje pri nas in s tem pomagati svojim bratom v Jugoslaviji ali pa javnosti samo nasuti nekaj peska v oči, na Koroškem pa ohraniti stari kurz (tok), smo k vsem časnikarskim glasovom molčali, da tako ob strani opazujemo razvoj. Ta taktika je bila povsem pravilna. Sedaj že nekoliko jasne je vidimo namene in cilje, ki jih imajo Nemci z avtonomijo.

„Večina manjšine.“

Sodeč po raznih izjavah se smatra kor. Heimatbund za zastopnika večine kor. Sloven-

cev. Ob plebiscitu je glasovalo v coni A v celoti 37.499 ljudi; ta številka je bila merodajna, koliko se sme pri ljudskem štetju našeti Slovencev sploh na celem slovenskem ozemlju. S pomočjo odstavitev obč. števni komisarijev in nastavitve učiteljev ter popravi že izvršenih štetij so res dosegli 37.000 Slovencev. Naglašajo sicer, da se je večje število kor. Slovencev dalo šteti za Nemce, da bi ne veljali za iredentarije, a v račun jemljejo samo 37.000. Od teh odštejejo „volilce“ Koroške slovenske stranke 10.000, ostane „domovini“ zvestih 27.000, torej večina. Na podlagi tega računa je že Sep König po manjšinskem kongresu v Ženevi v „Freie Stimmen“ (št. 244 od 27. X. 1925) ugovarjal, da bi se dr. Petek smatral kot zastopnika cele slovenske manjšine na Koroškem, četudi so tam bili zbrani le zastopniki organiziranih manjšin. V tem duhu je govoril na velikem ljudskem zborovanju pri Sandwirtu v Celovcu dne 18. novembra 1925, na katerem je govoril tudi deželni glavar Schymy, zastopnik Heimatbunda stotnik Mayer-Kaibitsch, ki je izvajal: „Od okroglo 37.000 slovenskih Korošcev se je pri plebiscitu priznalo 22.000 domovini zvestim, 15.000 pa se je odločilo za Jugoslavijo... ne more se Koroške slovenske stranke imenovati slovensko stranko sploh, ampak eno slovensko stranko v deželi. Ona je, z drugimi besedami povedano, manjšina slovenske manjšine.“ („Freie Stimmen“, št. 264, 20. XI. 1925).

Večina manjšine najde novo ljudstvo.

Ker se v Ženevi ni sklenila resolucija glede avtonomije za kake večine ali manjšine v manjšinah, ampak za cele manjšine, smo čakali, kakšno stališče bo tedaj zavzela „večina slovenske manjšine na Koroškem“ z ozirom na korak Nemcev v Sloveniji pri koroški deželni vladi. Ta večina manjšine pa je naenkrat našla, da ni slovenske krvi, ampak so „vindišarji“.

čisto poseben narod. Sklenili so na shodu v Velikovcu: „Vindišarsko ljudstvo na Koroškem... še nikdar ni sprožilo misli o avtonomiji.“ To vindišarsko ljudstvo, ki nima svojega jezika, ampak se v svojem glasilu poslužuje istega slovenskega književnega jezika kakor mi, sploh ne ve, kaj bi z avtonomijo počelo. Iz vsega se vidi, kako smešno se igra „večina slovenske manjšine“ z vprašanjem avtonomije. Kakor so nekdanj dokazovali, da Bavarci niso Nemci, ampak Kelti, češ, da nimajo enakih lobanj, kakor so Ogri v Parizu ob sklepanju mirovne pogodbe dokazovali, da Prekmurci niso Slovani, tako so na Koroškem iz Slovencev naredili posebno ljudstvo, samo da pokopljejo glavni namen, ki so ga imeli Nemci v Sloveniji s svojo prošnjo pri deželni vladi.

Kaj hočejo z avtonomijo?

To je izblebetalo glasilo Heimatbunda, ki avtonomijo za se odklanja, pa jo priporoča manjšini manjšine z namenom „da bi dovedla do razčiščenja pojmov in do stroge ločitve domoljubnih prebivalcev od onih elementov, ki željno škilijo preko Karavank v „zlato“ Jugoslavijo, odkjer jim naj pride rešitev izpod avstrijskega jarma“. Tako piše glasilo Heimatbunda „Kor. Domovina“, št. 3. od 16. IV. 1926. Sedaj razumemo namen, ki bi ga imel narodni kataster, „v katerega naj se vpiše vsak narodni Slovenec po načelu narodne samoodločbe“. Narodni kataster bi tedaj služil v to, da bi se dobil seznam „elementov, ki škilijo preko Karavank“, da bi se potem moglo lopniti po vsakem posebej. Vprašamo se, kdo od nas bi se unal v takih razmerah opisati za narodnega Slovenca?! Tri leta je že, ko smo pred vsem svetom izjavili, da priznavamo po plebiscitu ustvarjeno stanje, torej Avstrijo kot svojo domovino, sedaj naj se pa vpišemo v narodni kataster, da bi nas Nemci črnil kot elemente, ki željno škilijo preko Karavank? Za na taki pod-

PODLISTEK

Reberški Ožbej:

Zadnji vitez Reberčan.

Zgodovinska povest.

(Konec.)

Turki so zapustili Reberco in pustošili po Podjurski dolini. Reberčani so bili rešeni.

Grad je stal še nekaj let. Vedno bolj je razpadal, močni južni veter je začel trgati prepe-relo streho. Neko noč je prišla grozna nevihta sem od Celovca. Temni oblaki so pokrivali nebo bliski so švigali in grmelo je, kakor bi imel priti sodni dan. Strašen vihar je lomil drevje, da je bilo vse prebivalce reberške vasi strah. Naenkrat svetel blisk in pok. Udarilo je v neposredni bližini. Ne dolgo potem zavpije Tonic, ki je stal pod lipami sredi vasi: Grad gori.

Vaščani so prestrašeni gledali strašen prizor. Cel grad je kmalu stal v plamenu, ki se je na srečo potegnil proti jugu. Divje so švigali plameni, glasno je prasketal ogenj, žareči tramovi so padali na dvorišče. Videlo se je skozi okna, kako je udaril ogenj v notranje prostore. V kratkem je zgorelo vse. Strašen naliiv je nazadnje pogasil žerjavico, vendar se je še dvi-

gal nekaj dni gost dim iz razvalin in razširjal značilen duh po ožganem lesu. Gole stene so štrlele drugi dan proti nebu, gradu ni bilo več, ostale so same razvaline.

V spomin na Turke so vsadili Reberčani na dvorišču sedanje komende lipo. Minula so leta. Grad je začel vedno bolj razpadati, ruševje je zaraščalo po kamenju, vmes je kaka rožica iskala zavetja med sivim skalovjem.

Ker se je vsak izogibal gradu, katerega stene so postale črnosive, so imenovali te razvaline Pusti grad.

Pastirček sedi na ostankih zidovja, si veselo prepeva in žvižga na piščalko. Morda je tako srečen, da dvigne zaklad, ki se baje prikaže v podobi rdečih nagelčkov le tistemu, ki je nedolžen.

Tiho je vse naokrog. Krasen poleten večer je; od juga sem pihlja prijeten veter, petelin na vrhu zvonika je obrnjen proti vasi, znamenje da bo še lepo vreme. Nebo je jasno, le malo zvezdic je na nebu, na katerem plava veličastno polna luna. Tajna tišina vlada, le tu in tam se sliši kak glas sem od vasi. Pod košato lipo na dvorišču visoke komende, ki jo je dal sezidati deželni oskrbnik Laslav Prager leta 1495 pa sedi komendator.

To je Andrej Kronabethvogel, rojak slovenskih goric, ki je sedaj že od leta 1680 komendator na Reberci. Kaj rad se poda pod ko-

šato lipo, če se je vrnil od sprehoda po obsežnih klemenških poljih ali pa celo iz daljne planine na Jezerskem. Tu sedi in gleda na nebo, posluša kako doli v jarku dere potok Bela čez skalovje in hiti dalje v objem mogočne Drave. Tajno šumljanje listja veličastne lipe povzdi-guje čar krasnega večera, prijeten vonj duhtečega lipovega cvetja napaja zrak s posebno milobo.

Navadno je komendator tukaj sam. A danes inia družbo. Ob njegovi strani sedi mož v viteški opravi. Mogočna brada obdaja njegov obraz, izpod jasnega čela pa gleda dvoje oči, ki izražajo duhovitost moža. Vajkart Valvazor je, ki je prišel iz kranjske dežele, da popiše na Koroškem zgodovino vseh gradov in jih nariše v trajen spomin.

Danes je prispel na Reberco. Gostoljubni komendator ga je prav ljubeznjivo sprejel in takoj vstregel njegovi želji glede zgodovine reberških vitezov, kolikor mu je bilo znano.

Natančno je zapisal slavni zgodovinar vse podatke, odložil je sedaj pero, pred njim je ležala debela knjiga — o reberških vitezih pa je bilo čita!-Dieses Schloss war vorzeiten ein Stammhaus der Herren Rechberger davon der letzte Herr Hans Rechberger in des Grafen von Cilli Dienst in Crabaßen erschlagen worden. — Ta grad je bil nekdanj v posesti plemičev Reberčanov, od katerih je bil zadnji Ivan Reber-

lagi sezidano avtonomijo se res iskreno zahvaljujemo. Ali avtonomija za vse koroške Slovence, tudi za vindišarje ali pa nobene!

Dvorezen meč.

Dobro se zavedamo, da Nemci v Jugoslaviji in na Tirolskem pazno zasledujejo razvoj manjšinskih vprašanj na Koroškem, zavedamo se tudi, kako bi jih bolelo, če bi se na Koroškem vstvarila avtonomija za „elemente, ki škilijo preko Karavank“, ker bi to bilo povod, da se tudi tam začne, kar je že minister Pribečević rekel našemu takratnemu kanclerju glede šol: „Tudi naša država more s svojim upravnim aparatom, kadarkoli hoče, doseči, da bodo naši Nemci in Madžari sami prosili našo vladu, naj jih reši nemških in madžarskih šol“ (Jutro, 19. I. 1926, št. 14). Avstrijski, posebej še koroški upravni aparat je koroške Slovence tako daleč pripravil, da se iz njih lahko naredi vse, kakor potreba nanese: Nemce, Slovence, pristaje priklopitve k Nemčiji, domovini zveste, vindišarje, večino manjšine... Tako k neznačajnosti vzgojeno ljudstvo je sramota za Avstrijo, posebej še za naš koroški vladni sistem. Sedaj bi bila lepa prilika, da se s to prakso preneha, ker ima „večina manjšine“ celo deželne glavarja, torej prvo osebo v koroški vladi, ker so tudi krščanski socialci in socialdemokratje, če smemo verjeti iskrenosti njihovih izjav, pripravljeni spremeniti postopanje proti nam. Čas bi bil ugoden, ker bi s tem dali vzgled za Seipelove besede v Parizu in tako prepričali, da bi iz Avstrije še kedaj prišel kak „Klageschrei unterdrückter Minderheit“. Če pa ostane stara praksa raznarodovanja, potem le ti krogi nosijo vso odgovornost, ako ideja avtonomije pri nas pade v vodo. Pokopala bo mogoče idejo kulturne avtonomije manjšin sploh.

Naš dvom.

Dvomiti pa smo v zadnjem času celo začeli o iskrenosti koraka Nemcev v Sloveniji. V tem nas potrjuje izstop dr. Morocuttijs iz odbora političnega in gospodarskega društva Nemcev v Sloveniji in njegov javni zagovor v berlinskem listu „Kulturwehr“. Zato ima Raimund Poukar čisto prav, če kar javno na zboru Jugendbunda „Volksgemeinschaft“ pove, da so Nemci postali „das Volk der Irredenta“ („Freie Stimmen“, 8. VI. 1926, št. 127). Pri takih razmerah pa si hočejo naši Avstrijci tako zvesti Nemci trkati na prsa in s pomočjo narodnega katastra iskati „elemente, ki škilijo preko Karavank?“. Dr. Morocuttijs izjava pa nam tudi pojasni vzrok vse nervoznosti nemških krogov, ki se najbolj kaže v dr. Miltšchinskega člankih v „Wiener Neueste Nachrichten“ (št. 231 od 22. VI. 1925) in „Neues Grazer Tagblatt“ itd., v katerih kar že ultimativno hoče zahtevati, da brž sprejmemo vse, kar in kakor nam Nemci ponujajo. Naj dr. Miltšchinsky stavi ultimatum večini slovenske manjšine, da sprejme tako avtonomijo, ki bo varovala jezikovni in narodnostni značaj slovenskih rojakov, pa bo prav. Potem pa tudi ne bo več treba razpošiljati strogo tajnih okrožnic o težkem položaju večine manjšine in jadic

čan v službi celjskega grofa na Hrvaškem ubiti.

„Tako govorijo ljudje,“ pripomni veleučeni komendant, „bo že res, doletela je viteza zaslužena kazen, saj podložniki so dosti trpeli pod njim, — bodi mu Bog milosten sodnik.“

Valvazor je globoko zamišljen zaprl knjigo, jo vzel v roke in stopal s komendantom proti veličastni stavbi komende, da se odpočije od daljne poti, kajti drugo jutro misli odpotovati proti Ženeku in Globasnici, da si ogleda razvaline grada Ženek in Hudega grada, ki ga je tudi potres leta 1348 razdjal.

Težka vrata so se zaprla, postalo je mirno vse okrog. Le iz stolpa cerkve sv. Jerneja so udarjali otožno — zategnjeno udarci pozne ure in gori v razvalinah je skovikala sova, da je odmevalo po Šimanovi gori.

Tako je minulo vse, zginili so reberški vitezi, razsul se je grad, teptani kmečki rod pa je le ostal, z njim pa spomin na nekdanje čase.

Konec.

kovati za vladno podporo „Koroški Domovini“, potem bomo tudi mi ponovili stališče, ki ga je zavzel naš zastopnik v šolski komisiji deželnega zbora, na kakšni podlagi da hočemo imeti urejeno naše šolstvo, in bo tudi dr. Miltšchinsky videl, da so naše zahteve v skladu z duhom manjšinskega kongresa, ker zahtevamo narodno kulturno svobodo v okvirju svoje države samo za tiste ljudi, ki z doma govore slovensko, torej za Slovence, neglede na to, ali pripadajo večini ali manjšini manjšine ali pa morda še kaki tretji skupini manjšine, kakor tudi koroški deželni zbor v svoji seji 28. septembra 1920 tik pred plebiscitom ni delal razlike med koroškimi Slovenci, ko je sklenil „da hoče varovati slovenskim rojakom njih jezikovni in narodni značaj“.

Ni naša krivda, da deželni zbor v šestih letih ni ničesar storil, ni naša krivda, da je takratni deželni glavar dr. Lemisch po plebiscitu izjavil ravno nasprotno, da imajo namreč Nemci samo za eno generacijo (trideset let) časa, da koroške Slovence potujčijo, in ni naša krivda, da Nemci v tem zadnjem smislu nastopajo.

K posebni previdnosti nas opominjajo najnovejši glasovi, ki govore, da se bo tudi večina manjšine odločila za šolsko in kulturno avtonomijo. Če si Nemci, katerim slepo sledi večina manjšine, to avtonomijo predstavljajo tako, kakor so jo n. pr. glede šol izvajali dosedaj, potem kar mirno izjavljamo: Taka avtonomija bi raznarodovanje sankcionirala in na naše rame odvalila vso odgovornost, da smo toliko in toliko tisočev Slovanov žrtvovali Nemcem kot plačilo, da so nas potujčevali. Kakor se severni Slovani v Nemčiji ne morejo in nočejo odreči svojim sorojakom, ki se svoje narodnosti ne zavedajo vsled raznarodovalne vzgoje, tako se tudi mi nočemo in ne moremo odreči svojim sorojakom, ki jim je raznarodovalna vzgoja po naših šolah ubila vsak čut zavednosti in narodne značajnosti. In ako avstrijski in posebej še koroški Nemci res hočejo pomagati svojim, ne preostaja drugega, kakor prelomiti z dosedanjim ravnanjem in nam nuditi ne glede na našo strankarsko pripadnost pravice, ki nam varujejo jezikovni in narodni značaj. Za obseg teh pravil ne more biti mero dajno mišljenje v protinarodnem duhu vzgojene, ali sploh nezavedne večine, ampak faktično in resnično stanje; kjer so rojeni Slovenci in v domačem krogu govore slovenski, pripadajo slovenskemu narodu, ali se tega zavedajo ali ne, ali to na zunaj tajijo ali ne, je vse eno. Vsem tem se mora zjamčiti jezikovni in narodnostni značaj.

POLITIČNI PREGLED

Avstrija. Kakor vsako leto, so tudi letos prišli poštni uslužbenci ob času, ko pojdejo delegati v Ženevo na zborovanje Društva narodov, s svojimi zahtevami. S tem otežkočajo delovanje naše delegacije v Ženevi. Zahtevajo dodatek k zakonu o plačah in denarne podpore. Pa tudi drugi uradniki hočejo pri prejemkih biti zenačeni z uradniki mesta Dunaj, ki v tem oziru dosti boljše stoje kot državni uradniki. Pravijo, ko je dala vlada brez pravega jamstva Osrednji banki nemških hranilnic toliko milijard, zakaj bi morali mi stradati. — Socialdemokrati obtožujejo zveznega kanclerja in ostale ministre, da so zagrešili nezakonitost, ker so dali brez vednosti parlamenta ob propadu stoječi Osrednji banki 62,5 milijona S državnega denarja brez najmanjše varnosti. Banka je imela tisti čas le 30 milijonov S vlog. Parlament naj dr. Rameka obtoži pred ustavnim sodiščem radi kršitve zakona. Večina v ustavnem odboru je predlog odklonila.

Državljska vojna v Mehiki. Spor med cerkvijo in vlado postaja v Mehiki vedno večji in je že skoraj privedel do državljanske vojne. V mestu Mehika so bile velikanske demonstracije proti vladi. Teh demonstracij se je udeležilo 60.000 katoličanov. Na več krajih je prišlo do krvavega spopada med policijo in množico in je bila policija prisiljena rabiti orožje. Več oseb je bilo pri tem ubitih in ranjenih. Enako se poroča o krvavih demonstracijah v Palmi, kjer je bilo ubitih od vojske 20 ljudi. — Policija je odkrila atentat, ki se je pripravljala na

predsednika Callesa. Aretiranih je bilo 7 žen in dva moška. — Mehikanski škofje so poslali vladi pismo, v katerem ponujajo premirje, če se izvede plebiscit, da se prebivalstvo samo izjavi o verskem sporu. Do izvedbe plebiscita bi se morale ustaviti vse proticerkvene odredbe. Predsednik republike Calles je premirje odklonil, pač pa se vršijo medsebojna pogajanja. — Enega škofa so našli mrtvega.

Boj Abesinije za neodvisnost. Že leta 1906 je bil zadan prvi udarec neodvisnosti Abesinije, ko so si Anglija, Francija in Italija razdelile interese v Abesiniji. Francija je tedaj dobila dovoljenje za gradnjo železnice iz svojega pristanišča Dšibut v prestolico Adis Abeda, Italija za cesto med Somali deželo in srednjo Abesinijo, Anglija pa koncesijo za zgraditev velike zapornice na Tana jezeru in za železnico, ki bi vezala Abesinijo od Kapa do Kaire. Po vojni je Anglija hotela svoj vpliv v Abesiniji še povečati in je zato stopila z Italijo v stik in tudi dosegla 1. 1925 z njo dogovor glede ponovne razdelitve interesnih sfer. Tega dogovora se pa Francija ni udeležila, temveč nasprotno pregovorila Abesinijo, da je vstopila v Društvo narodov. Abesinija je postala s tem enakopravna članica Društva narodov in je vložila proti angleško-italijanskemu dogovoru ugovor. Nad vse verjetno je, da bo moralo Društvo narodov angleško-italijanski dogovor razveljaviti.

DOMAČE NOVICE

Čudno. Pritožna komisija se je bavila s pritožbo glede odpusta železniških uslužbencev in smatrala za potrebno, da se zaslišijo prizadeti in sicer eden od delavcev Slovencev, eden od delavcev, ki so nastop službe zabranili in eden od direktorje v Beljaku. Zaslišanje je bilo določeno na 30. julij. Dne 27. julija je bilo izdano vabilo od urada deželne vlade. Železniška direkcija in nasprotni delavec sta dobila pravočasno vabilo, Slovencu pa je bilo vabilo dostavljeno po pismonoši dan pozneje. Še bolj čudno pa je to, da govorijo nemčurji z gotovostjo, da ne bo nihče od Slovencev sprejet v zopetno službovanje, ampak se jih bo nekaj dalo v pokoj, drugim se pa vrtno deleži, katere so nekdanj vplačali v penzijski fond. Zakaj neki je še treba obravnave, ako se že v naprej vse določi. Ali je treba nasuti peska v oči?

Komandirati hočejo! Že sedaj, ko še stojijo mejniki tudi proti Nemčiji, se oglašajo rajhovec in predbaciva vladi, da pusti mejnike proti Italiji z napisom Austria in ne Oesterreich. Seveda rajhovec ne pozna drugega kot sebe in pod njegovo knuto bi morali tudi mi kmalu izginiti in ne samo mejniki. V lepi družbi je omenjeni rajhovec moral potovati po Koroškem, da po treh mesecih svojega bivanja najde Koroško pristno nemško. — („Fr. Stimmen“, šte. 176.)

Logično. Podljubelj je čedna vas, pišejo „Freie Stimmen“ v spisu Ljubeljske doline, ter ima jezikovno mešano ljudsko šolo. Ljudje govorijo doma slovensko narečje, znajo pa tudi nemško. Prvo leto se na to malo ozira, pozneje pa se to narečje vpelje v nemški jezik. Za naraščaj nemško naklonjenega učiteljstva pa skrbi v popolni slogi celovsko učiteljske. — Konstatiramo, kar vedno trdimo. Ljudje govorijo slovensko in so Slovenci, zato dobijo šolo, v kateri se slovenščina sploh ne podučuje, ampak se k večjemu pomaga z narečjem, in za učitelja more biti le zapet in zagrižen nemški nacionalec.

Počitnice. Dne 3. avgusta je nastopil deželni glavar Šumi svoj dopust in se je odpeljal s transportom otrok v Nemčijo. Njemu se je pridružilo več znamenitih oseb, župana Celovca in Beljaka ter več advokatov. V Münchenu so bili slovesno sprejeti ter ostanejo več dni v Berolinu, otroci pa se pošljejo na Vzhodno morje na letovišče. Sprejel jih bo tudi president Hindenburg in Šumi se posebno zanima za naselbine v vzhodnih krajih. Vsekakor je to važno potovanje.

Leše pri št. Jakobu. V to pristno slovensko vas so pridrveli 1. avgusta avtomobili z hakenkreuzlerji v zastavah in napravili svojo

veselico s telovadbo v nekdanji znani zavedni gostilni Kompanj. V poslednjo vas se širi umetno naval nemških obrambnih društev in trga neusmiljeno na našem narodnem telesu. Mesta so v prvi vrsti izžarišča ponemčevalnega dela in nova prometna sredstva ga olajšujejo.

Velikovec. Po zaužitju sladoleda so se pri 40 osebah pojavili znaki zastrupljenja. Vsi so potrebovali zdravniške pomoči in se sumniči, da je kotlovinska zelenica (grunspan) povzročila bolezen. Sodnijska preiskava bo to dognala. — Vsi zastrupljeni so zopet ozdraveli.

Beljak. Avtomobilski promet je upostavljen med Beljakom in Baškim jezerom. S tem pridobijo tamošnji kraji novo vrednost kot letovišni kraji.

Celovec. V občinski seji se je sprejel predlog, da se začne z zidanjem desetih enodružinskih hiš, ako se najdejo prosilci, ki morejo 40% vsote takoj plačati. Za ostale 60% ostane občina upnica. Soc. demokrati so z gospodarskega stališča bili za to, da se sezida večja hiša za več strank, vendar s tem predlogom niso pridrli. — Od leta 1919 do 1925 se je pripravi v občini 407 stanovanj. — V Glinjah se vrši tega meseca ostro streljanje tukajšnje garnizije in potem sledijo manevri. — Italija začne 12. t. m. z zračnim prometom Benetke—Celovec. Poleti na Dunaj so se morali ustaviti iz denarnih ožrov, vendar se sedaj misli vlado naprositi za novo podporo. — Vodstvo Heimatschutza je prevzel po smrti generala Kapretza njegov namestnik dr. Altrichter. Njegova namestnika sta dvorni svetnik Rainer-Harbach in general Malle. — Nov koroški film bo napravila v propagando svrhu nemška tvrdka Kopp iz Münchena.

Sele. (Sreča v nesreči.) V sredo 4. avgusta se je pri sekanju podrtije ponesrečil drvar Jožef Olip. Ko je z zadnjim mahljajem odsekal prežagano deblo od trtinca (podrtga štora s koreninami in zemljo vred), je ta zamahnil in ga vrgel navzdol, nato pa je drtinec sam zdrčal po bregu in tiščal ponesrečenca pred seboj navzdol. Če bi bil padel drtinec naravnost nanj, bi ga bil s svojo ogromno težo zmečkal in zmel kakor mlinski kamen zrno. K sreči pa ga je zagrabil le na robu, da so ga tovariši sicer precej težko, a vendar še živega in pri zavesti izkopal in potegnili izpod težkega bremena. Na zunaj ni dobil težkih poškodb, le nekoliko opraskan je na obrazu in na rokah. Upajmo, da tudi notranje poškodbe ne bodo prehude. Bog, ki ga je obvaroval grozne smrti, daj, da kmalu ozdravi in se vrne na delo.

Šmihel nad Pliberkom. Dne 16. julija so se poslovili od nas obče priljubljeni in spoštovani č. g. kaplan Koschier in se preselili v Pečnico v Rožu, kjer bodo prevzeli lastno faro. Č. g. kaplan so delovali vsa štiri leta neumorno za naše izobraževalno društvo, bomo jih jako pogrešali. Č. g. kaplan želimo Vam k novemu mestu obilo sreče in zadovoljstva! Na njih mesto so prišli novomašnik č. g. A. Zechner iz Žvabeka in jim kličemo: Dobrodošel! Želeči, da bodo v istem smislu delovali za našo narodno stvar, kakor njih prednik.

Sele. Zgradbo občinske hiše je prevzel tukajšnji domačin Florijan Olip, p. d. Užnik, ki je že oddal zidarsko in mizarско delo mojstrom. Z delom so že pričeli. Hiša bo zidana iz opeke in kakor kažejo načrti, bo prav lepa in prostorna, da bo občini v korist in čast. — Na Travnikovem posestvu v Srednjem Kotu išče p. d. Bistričnik iz Obirskega svinčeno rudo. Verjetno je, da se nahaja v naših krajih svinec, saj so ga v starih časih kopali. Drugo vprašanje pa je, če ga je dosti, da se splača izrabljati. Kopanje in iskanje pa tudi dosti stane, zato se lahko zgodi, da bo imel podjetnik s tem dosti stroškov, nazadnje pa bo moral vse opustiti in pripoznati: ni vse zlato in svinec, kar se sveti. Najbolje je, če se kmet drži svojega dela, ki je sicer trdo, a vsaj navadno ne brezuspešno.

Jezersko. Dne 31. julija je tukaj po dolgi mukopolni bolezni in previden s tolažili sv. vere umrl g. Franc Muri, bivši posestnik gostilne in letovišča „Kazino“ na Jezerskem. Dočakal je visoko starost ter bil v štirih mesecih izpol-

nil 80. leto. Bil je priden gospodar in mnogozaslužen v javnem življenju. Skozi 36 let je bil župan jezerske občine in je to častno službo vestno in spretno opravil. V tem času se je postavilo lepo šolsko poslopje in on je dosegel, da je šola bila slovenska. Rajni je bil 18 let tudi deželni poslanec in na njegovo prizadevanje se je strma državna cesta čez Klanc na Spodnjem Jezerskem in čež strmi Jezerski vrh preložila; s tem si je pridobil neveljavne zasluge ne samo za Jezersko, ampak tudi za splošni promet. Bil je tudi vnet Slovenec in se je z rajnim profesorjem g. Andrejem Einspielerjem in še živim župnikom Gregorjem Einspielerjem v deželnem zboru v Celovcu hrabro potegoval za pravice koroških Slovencev. V njegovo letovišče Kazino so pred vojno radi zahajali Čehi, Hrvatje in tudi Slovenci iz Ljubljane in obiskovali Češko koč in Grintovc. Njegov pogreb dne 3. avgusta dopoldne je bil veličasten; 6 duhovnikov, požarna bramba in mnogo ljudstva od blizu in daleč ga je spremljalo k zadnjem počitku na pokopališču k sv. Ožboltu. Med sv. mašami v prostorni župni cerkvi je ta bila razsvetljena kakor na Svečnico in več sto lučic je gorelo rajnemu v spomin. Domači župnik g. Drunecky se je od rajnega Murija poslovil z lepim nagrobnim govorom o prihodnjem snidenju po smrti, cerkveni pevci pa so mu zapeli v slovo doma in na grobu dve žalostinki: „Vigred se povrne“ in „Blagor mu, ki se spočije“. Počivaj v miru! Ostali rodbini Muri-Ofner naše iskreno sožalje.

DRUŠTVENI VESTNIK

Dekliškimi Marijinim družbam se naznanja, da se vrši v nedeljo 29. avgusta skupen shod vseh naših dekliških družb na Žihpoljah približno tako, kakor lani podjunske družbe pri sv. Rozaliji. Natančnejši spored se naznani pozneje.

Bilčovs — Št. Jakob v Rožu. Bilčovsko izobraževalno društvo „Bilka“ priredi izlet v Št. Jakob v Rožu v nedeljo, dne 15. avgusta t. l. Ob tej priliki se igra na odru šentjakobskega društva ob 3. uri popoldne igra „Dekle z biseri“.

Kapla v Rožu. (Materinski dan.) Materinski dan, ki ga je priredilo naše izobraževalno društvo v nedeljo 1. avgusta v čast našim slovenskim krščanskim materam, nam bo ostal gotovo dolgo v spominu. Ob 8. zjutraj smo se zbrali v naši farni cerkvi k sv. maši in skupnem obhajilu. Naš g. župnik so imeli lepo in ganljivo pridigo materam, v kateri so povdarjali dolžnosti krščanskih mater v življenju in posebno še pri vzgoji otrok. Ob 3. popoldne smo se zbrali v Društvenem domu v Podljube-lju in skoraj popolnoma napolnili našo veliko dvorano. Po otvoritvi in pozdravom so se pričele deklamacije — nastopilo je 17 vrlih deklet, ki so vse izvrstno rešile svoje naloge. S solznimi očmi smo sledili prizorom, ki so se vrstili drug drugim. Vsa čast dekletom, čast pa tudi družinam, ki vzgajajo pridne otroke. Tudi čg. župnik Sekol so materinski dan počastili s svojim obiskom. V enournem govoru so nam orisali materinske dolžnosti, materinsko čast, materinsko ljubezen, odgovornost in trpljenje. Matere naj v prvi vrsti skrbijo za krščansko vzgojo svojih otrok, naj kot svetilke svetijo v družinah, ker le iz takih bo zrased zopet veren, čil in čvrst slovenski rod. Govor smo poslušali z velikim navdušenjem. Znamenje, da je seme padlo na rodovitna tla, so bila solzna očesa. Tudi naš društveni pevski zbor je nastopil, in sicer prvič, in nam zapel več prav lepih pesmi, med temi tudi „Hišico očetovo“. Zado-voljni smo se razšli.

Št. Lipš pri Ženeku. Letos je ravno dve-sto let, odkar je bil sv. Alojzij, varh in zaščitnik mladine, proglašen svetnikom. Spomin na ta dogodek je tukajšnji Marijin vrtec 21. julija slovesno obhajal. Pred lepo podobo Jezusovega srca, lepo okinčano podobo sv. Alojzija in pred praznično s cveticami okrašenim oltarjem so se šolarji zbrali k šolarski sveti maši, pri kateri so sami peli krasne cerkvene pesmi v čast sv. Alojziju. Pred skupnim obhajilom je njih voditelj na zgledu sv. Alojzija navduševal

k pobožni vztrajni molitvi in k pogostem in pobožnem sprejemanju sv. zakramentov. Na koncu sv. maše pred blagoslovom so se vsi slovesno povetili Jezuevom srcu. Slovesnost je zaključila lepa pesem „Jezus, vse tolažbe vir“. — Sv. Alojzijeve potrebuemo. Da jih bomo dobili, vodimo otroke k Jezusu in k Marii, ki sta najboljša vzgojitelja. Sprejemajmo jih v Marijine vrtce, katere katoliški škofje tako močno priporočajo. Kakoršna je mladina, tak bo poznejši rod. Mlada srca so še sprejemljiva za dobro in mehka kakor vosek, iz njih se še lahko kaj lepega in imenitnega naredi in so tudi Bogu najdopadljiva. Delo za mladino je najbolj hval-ležno in zaslužno. Ne boimo se truda, ki bo nam tukaj in tam bogato poplačan.

GOSPODARSKI VESTNIK

Seja deželnega kulturnega sveta dne 5. avgusta 1926.

Predsednik Supersberg pozdravi novovol-jeni stalni odsek. Potem poroča o sejah predsednikov: Posvetovanja predsednikov so postala za kmetijstvo posebno pomembna. Zabranil se je napad železniške uprave na kmetijstvo, ko se je nameravala vozino za kmečke pridelke zvišati. Podražila se je vozina za les in premog. Poljedelski minister je obečal, da se bo z vso odločnostjo potegoval za kmečke koristi. Državni dohodki znašajo v Avstriji 89 milij. šilingov, od katere svote pride kmetom v prid samo 2,9%. Ako bi se kmetom dalo vsaj 3% več, bi se moglo izvesti marsikako delo in število ljudi, ki nimajo dela, bi se zmanjšalo. Minister bo posebno skrbel, da se dela na vzhodu reklama za našo živino in da se prireajo potrebne razstave.

Predsedniki so bili mnenja, da je treba opustiti žrebčarno Wieselburg. Vsega denarja, ki se dovoljuje za konjerejo, se porabi za žrebčarne 3 četrtinke. Dunajčani se sklicujejo, da španska jahal-nica na Dunaju vabi tujce. Ali ta španska jahalnica je pasivna, ker od nje zahteva dunajska občina velik davek na veselice. Torej bo pametno, da si Dunajčani za svoje tujce sami drugače skrbijo in ne s sredstvi, ki se dovoljujejo kmetom az konjerejo. Žrebčarna Wieselbug pri Dunaju se bo opustila in tam napravila mlekaršna šola.

Zadeva davka na izvoz lesa se ja tako u-redila, da se za hlode plačuje za meter 2 zl. K izvozneg davka, za lesovino za papirnice i. 6 zl. K, a 400.000 festmetrov je prostih.

Predsedniki so morali zavzeti svoje stališče proti nameri dunajskega mesta, ki hoče planine, koder do-biva Dunaj svojo vodo, zaseči in tam razlstiti veliko število kmetov, češ da se mora skrbeti za čisto vodo. (V resnici pa se pravi, da hoče Dunaj dobiti veliko vrsto ljudi, ki bi postali od mesta odvisni, v svoje politično območje.)

Mlekárstvo.

Od državnega denarja, ki se je dal kot posojilo za ureditev mlekarn, pride na Koroško pet milijard. Kje se naj denar porabi? Tudi med Nemci ni mo-goče reči, tu ali tam naj se uredi mlekarna. Zadrúžna mlekarna v Celovcu je nehala, prenehala je tudi veli-kovška. Ustanavlja pa se velika mlekarna v Spitalu, ki namerava oskrbovati z mlekom tudi Celovec. Naše ljudstvo se preveč bega politično in preveč je vmes ljudi, ki nimajo nohenega smisla za zadrúžništvo. Na-črti, po katerih se bo tu ali kaj naredilo, se bodo stro-go pregledovali, ker mora dežela prevzeti jamstvo za ta dolg.

Odlikovanje poslov.

Zadnji čas se je vršilo po deželi odlikovanje po-slov. Ljudje, posli in gospodarji, so doživeli veliko večslja. Najlepše je bilo v Greifenburgu, kjer se je počastilo 43 starih poslov.

Delovni red za kmečke delavce.

Delovni red za kmečke delavce se bode spre-me-nil. Zdaj ima vsaka dežela ves drug red, menda se bo vse uredilo enotno za vso Avstrijo.

Monopol za kmečke pridelke.

Švica ima že od vojne sem državni monopol za žito, to se pravi, iz inozemstva kupuje in prodaja dr-žava žito. Nekaj sličnega priporočja za Avstrijo njen predsednik Hajniš in za njim socijalna demokracija. Veščaki pravijo, da žitni monopol nima toliko po-meña, ker bomo polagoma sami pridelavali, kar se potrebuje, a naj se napravi monopol na prodajo živi-

ne. 85% živine prihaja iz inozemstva, samo 15% je daje domače kmetijstvo v mesta. Morebiti bi bilo dobro, ko bi država uvažala, potem pa jemala od domačega kmeta po ceni, da ta more plačati svoje ljudi; prodajalo bi se po počezni ceni. Ko ima socijalna demokracija to že v svojem načrtu, seve ne bi mogla braniti, vprašanje je samo, kakšen bo vsako leto prepri za ceno?

Višja nemška carina.

Prodajanje živine v Nemčijo se je zopet otežilo, ko je Nemčija tako zvišala carino, da se od kile plačuje zdaj že 30 grošev.

Predsednik odstopi.

Predsednik Supersberg se je izza občnega zbora čutil žaljenega od socijalnega demokrata Gaggla iz Vetrinja. Ker je zdaj vlada imenovala Gaggla za člana stalnega odbora, predsednik odstopi.

Počasni uradi.

Traussnig se pritožuje, da vlada tako počasi izplačuje dovoljene podpore. Lani je ljudem ob svinjski planini toča pobila, pa še letos nimajo dovoljene podpore. Potem oblasti povprašujejo, ali so prizadeti res ogroženi v eksistenci? Če se bo podpora dajala samo tistim, ki so že na kantu, jim ta podpora tudi ne bo pomagala več.

Gozdarski kurz.

Za kmečke sinove se priredi gozdarski kurz v času od 1. do 15. oktobra. Prehrana bo brezplačna, pot morajo ljudje sami plačati. Kurz se namerava za kmečke sinove, in sicer kolikor toliko odrastle. Kurz se razpiše v kmetijskem listu.

Pospeševanje deželne kulture.

Za pospeševanje deželne kulture se je lani dalo 80.000 S (za ves delokrog kulturnega sveta) letos se je dovolilo 159.000 od katerega denarja si deželna vlada pridrži za najne potrebe 19.000 Ko je toliko več sredstev, se bo moglo uspešneje delati.

Železniški plotovi.

Soxsa Greifenburg je vložila pravdo proti državi železnici, in se je dognalo, da je železnica dolžna skrbeti za plot.

Pošiljanje živine po železnici.

Plemenska živina se pošilja z nižjo voznino. Treba pa je dobiti atest — spričevalo — od kulturnega sveta, da je živina res plemenska. V Möllbrükenu in v Motnici dajejo spričevala živinorejske zveze.

Neopravičen davek na blagovni promet.

Vedno zopet so koroške davkarije obdačevale z davkom na blagovni promet še vmesno delo: vožnjo, oddajo gramoza. Sestanek predsednikov pa je imel dopis finančnega ministra, vsled katerega se ne sme nalagati za tako vmesno delo še poseben davek na blagovni promet, dokler to vmesno delo ni tako, da se zahteva zanj posebna obrt.

Živinoreja.

Dr. Scheuch poroča, da se bo letos vršilo 4 živinskih razstav in 15 premiranj bikov. Krave se bodo premirale samo tam, kjer se kontrolirajo na molžo.

Kmetijsko društvo Millstat želi, da bi se ljudem povračevali stroški, ki jih jim dela dovajanje živine k razstavi.

Konji se bodo premirali v Kirchbahu, v Sv. Vidu in Grabstanju. Konec.

Žetev na Češkoslovaškem. Letošnje vremenske nezgode so tudi čehoslovaškemu podjedelstvu močno škodovala. Kakor računajo, bo žetev žita za 15% manjša, sladkorne pese pa bo kar za 30% manj, kar pomeni približno za 5 milijonov meterskih stotov manj kot lani. Seno je večinoma popolnoma uničeno. Razen tega pa je treba računati tudi s tem, da se bo letošnja žetev vršila najmanj 3 tedne pozneje kot običajno. Najbolj težko je prizadeta od poplave Južna Moravska.

RAZNE VESTI

Drobne vesti. Na španskega diktatorja Primo de Rivero je bil izvršen atentat, ki pa ni uspel. Diktator je uvedel nove, še strožje policijske mere v Španiji. — V Siriji se še vedno vrše hudi boji med vstaši in Francozi. Francozi so v zadnjih tednih izgubili več bitk; naj-

težje so bili poraženi pri Oazi Ghuda, kjer so imeli visoke izgube. — V Chotovinu na Češkem je zavezil tovorni vlak radi napačnih kretnic na mrtev tir in se deloma prekobilil v jarek. Kurjač je podlegel ranam. Prometni uradnik, ki je zakrivil nesrečo, si je pogнал kroglo v glavo. — Iz Neapolja poročajo, da je začel Vesuv močnejše bruhati. V notranjosti se dogajajo hude razstrelbe. — Na Kitajskem imajo ogromne povodnji. Pri Lovangu je baje utonilo 4000 oseb. — Na neki planini blizu Fojnice v Bosni je zapadel v noči od 30. na 31. julija 10 cm debel sneg; pojav, ki ga ondoto prebivalstvo ne pomni. — Francoski bogataš Manner, ki je bil lastnik otoka Antocosi pri Kanadi, je prodal otok za 12 milijonov dolarjev neki ameriški družbi. Izakupiček bo poklonil francoski državi kot prostovoljni prispevek za odplačilo ameriškega dolga. — V grški mornarici je baje izbruhnil upor, ki ga vodi admiral Colaril. Vlada izjavlja, da je upor že udušen. — Voditelj revolucionarne makedonske organizacije, general Protogerov, se mudi začasno na Dunaju in vodi s sovjetskim poslanstvom pogajanja glede podpore makedonstvu juščim. — Pri Rumi v Sremu je praški brzovlak, ki vozi preko Zagreba in Maribora, trčil v tovorni vlak. Obe lokomotivi sta bili razbiti. Kurjača na lokomotivi brzovlaka je takoj ubilo, več spremljevalcev pa težko ranilo. Popotniki so dobili le lažje poškodbe. Materijalno škodo cene na 5 milijonov dinarjev. — Jugoslovanski pravosodni minister dr. Gjuričič je umrl. — V Šleziji je zadel blisk skupino turistov, ki je štela 16 oseb. Vse je podrl na tla in omamil. Ženske so nezvestne prenesli v bolnico, moški pa so se predramili in vrnili v dolino. — Belgija opusti iz vzrokov štedenja svojo vojno mornarico. — Nedaleč od Prage je spalo šest ljudi v senu. Iz neznanih vzrokov je izbruhnil sredi noči požar in vsi so zgoreli. — Na Koroškem je bilo 31. julija 1299 podpiranih brezposelnih. Na Dunaju jih je 76.089.

Rutarjev Jur.

(Konec.)

Žal mi je bilo, da so morale ženske vse to prenesti, kajti vedeli smo vsi, da so te reve kolikor toliko le indirektno morale prenašati zdaj Ravnikovo jezo.

Midva sva čakala, da bi enkrat najhuša ploha minula, da bi mogla pomirjevalno vplivati na Ravnika. Ali ta je začel naju obdelovati z najimenitnejšimi psokami.

— Prej bom dal dekle enemu ciganu kakor vama. „Zep jo že ima“ sem jaz opomnil. „Ti idi pa v Srbijo po njo“ je djal Ravnik. „V Srbiji še nikoli nisem bil“ sem jaz rekel.

— Sicer pa, oče Ravnik, sem nadaljeval, stvar se lahko mirnim potom reši. Jaz sem na živcih malo bolan, in me ta polom strašno vznemirja.

„Magari, da bi bil na jeziku bolan,“ je odvrnil Ravnik.

— Nič ni radi tega, ako vi v to ne dovolite, jaz sem vprašal Betijo in je bila nekako zadovoljna.

— Mene imaš za vprašat, se je zopet odrezal Ravnik.

— Tako, sem jaz rekel — če bi pa midva naredila za Betijevim hrptom, bi nemara pa ona udrihala po nama, samo razlika bi bila ta, da namesto Betije bi vsi držali hrbet.

— Z vama jaz ne govorim, je nadaljeval Ravnik, mirnim potom pojdita iz hiše, drugače sem prisiljen, da vama prikažem vrata.

Torej šla sva, jaz pogledam še Betijo, ki je nekako bila vsa solzna.

Zep je naredil strašanska dva ali tri korake in bil je že pri vratih.

Jaz sem voščil vsem lahko noč in naj ne zamerijo kaj.

Hrump, hrump, nesrečni Zep je v svoji naglici v veži zadel, ko je tipal po vratih v en skledjak ali kaj jaz vem? Slišal sem le ropot črepinj, ki je naznanjal, da je najmanj trideset piskrov in skled razbitih na tleh.

— Za božjo voljo, sem jaz vzklinil, ali bo nocoj vse sodje drobno pri Ravniku.

Šreknil sem vžigalico in vidim kup črepinj; sklednjak je ležal čez nje, kot da jih hoče varovati še v zadnji uri.

Ko je Zep zagledal svetlobo, jo je vdrl skozi vrata žalibog da le v kuhinjska...

Jaz sem jo seveda mahnil skozi vežna vrata na prosto in zunaj poslušal Ravnikov koncert.

Obžaloval sem le Zepa, ki je v kuhinji moral poslušat to javkanje žensk in rentanjenje Ravnika.

Prej se je nesrečniku tako mudilo in zdaj je revček bil pa obsojen na bogve koliko časa še v kuhinji.

Seveda cela zadeva ni ostala ljudem prikrita in že drugi dan mi je prinesel pismonoša razglednico s sledečimi verzii:

Die Rutar Jurn ist heiraten gehen.
Bei Heiraten hat er grosse smohn.
Einmal wird er müssen eine sehen,
dass er ist ein grosser voln.

No jaz sem sicer pogruntal to nemščino, ker sem vaju tega narečja v Podlescah.

Vsa ta komedija se je pa danes, ko to pišem, že pozabila.

Zep je baje moral biti do jutra zaprt tisti večer v kuhinji, in zdaj nas on bolj postrani gleda.

Betej je sicer vzela Krušnikovega Franca za moža, ki je tudi narodnjak, pa je bogat, in Ravnik je prav pošteno plesal štajriš na tej ženitnini v znamenje, da je zadovoljen.

Srčno pozdravljeni vsi Korošci. R. J.

Slovenska požarna bramba Šteben-Globasnica vabi vse prijatelje poštene zabave in vse ljubitelje tombole na lepo koroško igro

Na smrt obsojeni

i na

100

veliko tombolo

ki se vršita dne 22. avgusta 1926 v Globasnici.

Začetek točno ob 3. uri popoldne.

Prijazno vabi pripravljajni odbor.

Šentjakobčani igrajo

98

Miklovo Zalo

v veliki (24 m dolgi) pritlični dvorani
v nedeljo, dne 22. avgusta t. l.
ob pol 14. uri pri Vosperniku
v Podravljah, okraj Beljak.

Vstopnice kupite že prej!

Sedeži po 1 S in 1 S 50 g,
— stojišča po 80 g. —

Društvo „Sloga“ v Podravljah
(Föderlach).

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Glinjah, reg. z. z.
neom. zavezo priredi dne 22. avgusta 1926
ob 11. uri dopoldne v pisarni na Trati svoj

izredni občni zbor

s sledečim dnevnim redom:

1. Sprememba pravil.
2. Slučajnosti.

NAČELSTVO.